

VANDEKERCKHOVE, Carl H.J. (Hulste 22 februari 1929).

Is van opleiding officier (alle wapens) en gegradueerde sociaal recht. Vandekerckhove trad in dienst van het **Belgische Rode Kruis** in 1966, als adjunct-diensthooft van de nationale hulpdienst. Hij trof een organisatie aan die grotendeels in Franstalige handen was en die in Vlaanderen op weinig sympathie kon rekenen. Sterk aangegrepen door het onrecht dat de Vlaamse vrijwilligers werd aangedaan, voerde hij reeds in 1967 de facto de splitsing van de nationale hulpdienst door.

In 1969 werd Vandekerckhove in opvolging van **Marcel Lambin** tot adjunct-directeur-generaal benoemd. Hij lag mee aan de basis van de informele bijeenkomst van Vlaamse Rode-Kruisverantwoordelijken in Schelle op 2 augustus 1969. Het eisenpakket van deze bijeenkomst leidde uiteindelijk tot de nieuwe statuten van 1972, die het Rode Kruis een federale structuur gaven. Vandekerckhove werd directeur-generaal van de Vlaamse vleugel en bleef in de daaropvolgende jaren verder ijveren voor de vervlaamsing van de organisatie.

In 1973 vulde hij een hiaat op door te starten met Nederlandstalige Rode-Kruisliteratuur. Hij publiceerde zelf vier werken, waaronder een lijvige biografie van Rode-Kruisstichter Henry Dunant, en vertaalde ook enkele belangrijke Rode-Kruisstudies. In 1976 startte hij eveneens met *Universeel*, een tweemaandelijks Rode-Kruistijdschrift, waarin hij talloze artikels publiceerde. Mede door deze initiatieven werd hij in 1980 benoemd tot corresponderend lid van het Henry Dunant Instituut, het studie- en vormingscentrum van de internationale Rode-Kruisbeweging in Genève.

Na zijn pensionering in 1991 werd Vandekerckhove tot eredirecteur-generaal van de Vlaamse gemeenschap van het Belgische Rode Kruis benoemd.

WERKEN: *Leven en werken van Constance Teichmann*, 1973; – *Jean-Henry Dunant. Droom en daad*, 1978; – *De Conventies van Genève*, 1979; – *Plichtenleer van de ziekenwagenbestuurder en -begeleider*, 1984.

LUC DE MUNCK